

GONCIANY (1) *ai*

gonciany, [gońciany].

-a-, [-ã-].

N sg m gonciany.

Sł stp brak, Cn s.v. gontowy, Linde XVI – XVII w.

Przymiotnik od „gont”; scandularis Mqcz, Cn; scindularis Cn: Tectum scandulare, Gonciány/
ízkudlány dách. Mqcz 370d; [Gońciany/ Scandularis Volck Fff4, 564].

Synonim: szkudlany.

Cf **GONTOWY**

ZZa